

Arrest

nr. 218 054 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gelet op het arrest 214 264 van 19 december 2018 waarbij de debatten worden heropend op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, die door verzoekers werd ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk bevonden, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2011 werd ingediend en op 29.05.2011, 25.12.2011, 22.02.2012 en 16.05.2017 werd geactualiseerd door :

G., M. (R.R.: ...)

geboren te K. op 20.11.1979

+ echtgenote: G., I. (R.R.: ...)

geboren te P. op 05.05.1980

+ 2 minderjarige kinderen:

- G., S. M., geboren op 16.04.2014

- G., A. Ma., geboren op 30.12.2016

nationaliteit: Russische Federatie

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 16.11.2009 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 22.05.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 17.03.2011 dienden betrokkenen een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in.

Deze aanvraag werd op 19.04.2011 onontvankelijk verklaard en werd hen betekend. Op 31.05.2011 dienden betrokkenen een tweede aanvraag art. 9ter in, dewelke in eerste instantie op 08.07.2011 onontvankelijk werd bevonden. Deze beslissing werd hen betekend op 25.07.2011. Op 04.03.2014 werd de aanvraag alsnog ongegrond verklaard, hen betekend op 20.03.2014. Een derde aanvraag art. 9ter werd op 30.04.2015 ingediend, doch deze werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2015, hen betekend op 22.07.2015. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen op 06.08.2013 een aanvraag tot wijziging van statuut indienden maar dat deze aanvraag werd geweigerd op 12.09.2013, hen betekend op 18.09.2013. Ook werd er aan betrokkenen op 20.03.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waardoor hun attest van immatriculatie werd ingetrokken. Betrokkenen gaven echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten wat maakt dat ze sinds dan illegaal op het grondgebied verblijven.

Betrokkenen verwijzen in onderhavige aanvraag naar de medische toestand van de heer G. M. en stellen dat hij nog steeds strikte medische opvolging nodig heeft, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zij leggen hiervoor medische attesten voor dewelke werden opgesteld op respectievelijk 10.04.2015, 05.12.2016 en 17.02.2017. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het medisch attest dat werd opgesteld op 10.04.2015 reeds onderzocht werd in het kader van hun aanvraag art. 9ter d.d. 30.04.2015. Zoals reeds eerder vermeld, werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard op 27.05.2015 en bijgevolg wettigt dit medisch attest geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Verder blijkt uit de twee andere voorgelegde medische attesten van respectievelijk 05.12.2016 en 17.02.2017 niet dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen om alzo (eventueel) tijdelijk terug te keren om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tijdens hun asielprocedure waren betrokkenen tewerkgesteld. Ter staving leggen zij diverse arbeidscontracten van de periode 2010 – 2012 en de positieve beslissing tot aflevering van een arbeidskaart C voor. Op 16.05.2013 richtten betrokkenen de firma [...] op. Op basis hiervan vroegen betrokkenen op 03.06.2013 een beroepskaart aan. Aangezien betrokkenen op dat moment nog steeds in het bezit waren van een attest van immatriculatie werd hen een beroepskaart toegestaan. Deze beroepskaarten werd hen afgeleverd op 29.07.2013 en waren geldig tot 28.07.2014. Echter, deze beroepskaarten vermelden duidelijk: “De geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.”. Aangezien het attest van immatriculatie werd ingetrokken daar op 20.03.2015 aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn en dat hun jongste kind, Al., vanaf 01.09.2017 naar de dagopvang gaat; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Voor wat betreft het feit dat hun oudste kind, S., naar de kleuterschool gaat, dient er opgemerkt te worden dat het kind jonger is dan 6 jaar en bijgevolg is zij niet school- en/of leerplichtig in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit het voorwerp hebben uitgemaakt van een veroordeling en derhalve geen gevaar uitmaken voor de openbare orde van België dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij werkwilbig zijn, dat mevrouw G. over een Russisch diploma ‘leerkracht van het Engels en Duitse taal’ beschikt, dat zij Franse lessen en een cursus ‘gerechtelijk privaat recht’ heeft gevolgd en dat zij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Met de tweede en derde bestreden beslissingen wordt aan verzoekers een bevel afgeleverd om binnen de 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, op grond van de volgende motieven:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is als volgt uiteengezet:

“A. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 Vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van Wet van 29.07.1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

1. De motivering van bestreden beslissing:

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke stelt dat verzoekers zich in argumentering tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9 bis van Vreemdelingenwet zouden steunen op elementen dewelke niet als buitengewone elementen kunnen beschouwd worden door DVZ, foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending van de motiveringsplicht;

Aangezien mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

"De motivering moet daarenboven correct en afdoende zijn, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn dan ook niet afdoende" (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 e.v.). De materiële motiveringsplicht werd geschonden:

"Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, m.a.w. de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte re verantwoordelijkheid van de handelingen in aanmerking kunnen worden genomen" (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001).

De motieven van de bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders.

De "motivering" komt, zoals hoger aangetoond, neer op een summiere materiele motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr. 85.308.15.5.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr. 63.020.12.11.1996).

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt:

"1. in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven

Een omstandigheid wordt als onmogelijk aangezien wanneer het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om, zoals de regel het voorschrijft, een aanvraag te doen in het buitenland.

Aanvaarde toepassingsgevallen in de rechtspraak zijn onder andere wanneer een terugkeer naar het land van herkomst artikel 8 EVRM zou schenden of omwille van medische redenen of wanneer het administratief onmogelijk is om een aanvraag in het buitenland in te dienen,...

De verzoekers hebben aangetoond dat zij omwille van de gezondheidstoestand van de heer G Maxim niet naar Rusland kunnen terugkeren, deze omstandigheden zijn niet grondig door DVZ bestudeerd en worden daardoor niet als buitengewone omstandigheden aanvaard.

Zoals uit feitenrelaas blijkt, lijdt de heer G Maxim aan een ongeneeslijke ziekte:

"Deze man is ons sinds 2009 bekend met cirrose op basis van actieve hepatitis B en hepatitis Delta coinfectie, en doorgemaakte HCV infectie. Dit is een zeer hoog-risico situatie die leidt tot vervroegd overlijden door leverfalen of door het ontwikkelen van hepatocellulair carcinoom (HCC, primaire leverkanker: 2.8% van patiënten met HBV/HDV coinfectie ontwikkelen HCC per jaar - zie de literatuur die bij ons schrijven dd. 24-3-2015 gevoegd was). Deze patiënt heeft al sinds meerdere jaren gekende cirrose en loopt alleen al om die reden een majeur risico om HCC te ontwikkelen.

Bij de bloedcontrole werd bovendien een significante stijgende lijn van de tumormarker alfa-foetoproteïne opgemeten, tot boven de normaalwaarden (zie ons schrijven dd. 24-3-2015). Dit is in de gegeven omstandigheden uiteraard nog meer zorgwekkend

Gezien het zeer hoge a priori risico dat deze jonge man een HCC zou ontwikkelen in nabije toekomst (HBV/HDV coinfectie, cirrose, oplopend alfa-foetoproteïne), moet dit van zeer nabij opgevolgd worden.

De verdere opvolging bestaat uit reperiatieve MRI scans om de 4-6 maanden, de volgende jaren, in combinatie met alfa-foetoproteïne metingen in het bloed. Vanaf het moment dat er een verdacht ietsel gezien wordt op de MRI, is de optimale behandeling met de beste langetermijnoverleving is dat geval een levertransplantatie (gemiddelde 1-jaarsoverleving meer dan 95%r gemiddelde 5-jaarsoverleving meer dan 80 %, te vergelijken met 0 % 5-jaarsoverleving zonder behandeling).

Zonder adequate opvolging (betrouwbare beeldvorming en bloedtesten zoals hierboven beschreven) worden dit soort tumoren re definitie te laat gedetecteerd. Ze blijven namelijk asymptomatisch, tot ze te groot geworden zijn of uitgezaaid zijn en dus inoperabel geworden zijn. Zonder adequate en vroegtijdige behandeling (levertransplantatie) zijn deze tumoren gemiddeld op enkele maanden fataal. De mogelijkheid dat deze jongeman aan de gevolgen van zijn leverziekte komt te overlijden in de eerstvolgende jaren, is dus zonder de adequate opvolging en behandeling die wij voorstellen niet minder dan gegarandeerd".(zie stuk - 9)

De stelling van DVZ dat "niet dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen om alzo (eventueel) tijdelijk terug te keren via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen"

Ja, reizen kan de heer G maar hij kan niet een onbekend aantal maanden zonder adequate opvolging, zonder adequate behandeling en zonder levertransplantatie in Rusland verblijven.

Door de DVZ is niet in aanmerking genomen dat een levertransplantatie in Rusland niet in ieder hospitaal kan gedaan worden. De levertransplantatie is in Bryansk onmogelijk. Uit een TV programma van 2/12/2017 is gebleken dat een meisje van twee jaar naar België moest gaan voor een levertransplantatie.(<http://www.ntv.ru/novosti/1957563/>).

Volgens officiële bronnen zoals website van instituut van wetenschappen en onderzoek van Sklifasofskij te Moskou

<https://sklifos.ru/uslugi/operatsii/transplantatsiya/>) is een levertransplantatie een moeilijkheidsgraad 8.1. (zie stuk 10)

Volgens dit instituut:

Kosten van een dag in ziekenhuis 30.169,00 RUB

Kosten van chirurgie en anesthesie 526.552,00 RUB

Kosten van een dag in reanimatie 114.140,00 RUB

In totaal 670.861 RUB wat 9.585,73 EUR is.

Dit bedrag van bijna 10.000 euro is onvoorstelbaar groot voor verzoekers en zij hebben deze som geld niet ter beschikking.

De levertransplantatie in Rusland kan uitgevoerd worden en alleen in geval men dit kan betalen. Wat niet het geval is bij verzoekers.

Er stelt zich vraag of de opvolging in Rusland adequaat en ter beschikking is.

Waarschijnlijk wel maar hoeveel zal dat voor verzoekers gaan kosten?

Zij hebben hier bijna 9 jaar in België gewoond, zij hebben een eigen bedrijf opgericht die zij dagelijks moeten uitbaten, zij betalen een ziekte- en hospitalisatieverzekering. Heer G heeft vrije toegang tot gepaste behandeling en opvolging van zijn ziekte. Waar hij in Rusland het risico loopt dat hij dit niet zal overleven.

Hij moet met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen naar een land vertrekken waar hij bijna 9 jaar geen band meer mee heeft. Hij heeft daar geen werk en geen woning. Hij kan daar niet alleen zijn eigen medische behandeling niet bekostigen, hij kan daar zelfs zijn familie niet onderhouden.

In geval hij naar Rusland moet vertrekken moet hij de kosten van Viread (voorgescreven geneesmiddel) zelf bekostigen. Het kost bijna 245 euro per maand. Het gemiddelde loon in Rusland is 500 euro, zelfs minder, (zie stuk - 10)

Hij kan de inname van dit geneesmiddel niet onderbreken.

De omstandigheden dat familie G niet over de bedragen beschikt om in Rusland verdere behandeling en opvolging te laten doen, zijn bekend voor DVZ maar ze zijn niet in aanmerking genomen.

Bovendien weet de DVZ dat familie G geen woning in Rusland heeft. Bij terugkeer naar Rusland zullen zij en hun kinderen dakloos worden. Vooraleer een van de echtgenoten werk zullen vinden zullen zij geen mogelijkheid hebben om een appartement te huren.

Zoals uit feitenrelaas blijkt hebben verzoekers hier in België een bedrijf "... " opgericht waar hij en zijn echtgenote werken. Zij doet het administratieve werk als onbezoldigde zaakvoerder en hij doet het werk wel tegen prestaties. Heer G zorgt voor de uitvoering van werken en hij doet dat alleen.

Bij terugkeer naar Rusland moeten zij deze firma sluiten omdat deze zonder hen niet meer zal kunnen functioneren. Deze firma bestaat sinds 2013. Gedurende bijna 5 jaar hebben zij een goede reputatie en eigen cliënteel gecreëerd, alle sociale lasten, belastingen en alle lasten die met uitbating van eigen vennootschap verbonden zijn, zijn altijd betaald. (zie stuk - 17 en 18)

Het feit dat de firma (...) bij vertrek naar Rusland zal worden tenietgedaan, werd door DVZ niet in aanmerking genomen.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433.)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn worden. Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht; minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in oenschouw neemt.

"De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing" (VAN MENSEL, A., behoorlijk bestuur, supra noot 14, 43-44.)

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de heer G in een gevaarlijke medische toestand verkeerd, dat hij bij terugkeer naar Rusland de kosten van medische behandeling en opvolging niet zal kunnen bekostigen, dat hij, zijn vrouw en hun kinderen dakloos zullen zijn en dat hij en zijn vrouw hun inkomstenbron en eigendom namelijk firma "... " zullen verliezen.

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen (zie stuk - 7 en 8).

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie stuk - 8). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: "Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt" (zie stuk - 7)

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 8).

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiele motiveringsplicht.

Het formele motiveringsplicht werd geschonden:

De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids -en een draagkrachtversie.

Op grond van de evenredigheidvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden. De hierboven gecreëerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekers. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing.

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

"De ratio legis hiervan is gelegen in het feit da overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen". (RvST, De Clercq, nr. 94.939.28.2.1997)

In casu beperkt DVZ zich tot verwijzen naar algemeenheden om vervolgens te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoekers zou kunnen besloten worden.

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motivering geschonden is."

2.1.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

DVZ heeft zich uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkel rekening gehouden heeft met het belang van verzoekers, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Op medisch vlak heeft heer G nog steeds medische opvolging nodig, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zonder adequate opvolging (betrouwbare beeldvorming en bloedtesten) wordt dit soort tumoren per definitie te laat gedetecteerd. Zonder adequate en vroegtijdige behandeling (levertransplantatie) zijn deze tumoren gemiddeld op enkele maanden fataal.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Deze beslissing is in strijd van rechten van de mens.

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd worden."

2.1.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, en luidt als volgt:

“Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Bij het nemen van een beslissing moet bestuursorgaan alle belangen tegen elkaar afwegen.

“Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt” (RvS 20 september 1999, nr. 82 301; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen.

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie bijlage - 7 en 8). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

*Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: * Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt” (zie stuk - 7).*

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 8).

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

Op medisch vlak heeft heer G nog steeds medische opvolging nodig, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zonder adequate opvolging (betrouwbare beeldvorming en bloedtesten) wordt dit soort tumoren per definitie te laat gedetecteerd. Zonder adequate en vroegtijdige behandeling (levertransplantatie) zijn deze tumoren gemiddeld op enkele maanden fataal.

Dit is duidelijk dat redelijkheidsbeginsel geschonden is.”

2.1.4. Gelet op de onderlinge samenhang van de drie middelen, past het om ze samen te beoordelen. De aangevoerde schendingen worden beoordeeld in het licht van de rechtsgrond van de eerste bestreden beslissing, waarin de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers in hun aanvraag niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In de mate dat verzoekers betogen dat de bestreden beslissing slechts een standaardmotivering bevat, kunnen zij niet worden gevolgd: uit de motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de individuele omstandigheden van verzoekers in overweging heeft genomen. Daarenboven wordt in de eerste bestreden beslissing niet geoordeeld over de gegrondheid van de aanvraag, maar over de ontvankelijkheid ervan, zodat verzoekers' betoog dat de verwerende partij verwijst naar algemeenheden om te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning zou kunnen worden besloten, niet dienstig is. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij werkwilbig zijn, dat mevrouw G. over een Russisch diploma ‘leerkracht van het Engels en Duitse taal’ beschikt, dat zij Franse lessen en een cursus ‘gerechtelijk privaatsrecht’ heeft gevolgd en dat zij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9*

december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Wat hun concrete argumentatie betreft, moet worden vastgesteld dat verzoekers zich vooreerst op de gezondheidstoestand van eerste verzoeker beroepen. Hieromtrent had de verwerende partij het volgende geoordeeld:

“Betrokkenen verwijzen in onderhavige aanvraag naar de medische toestand van de heer G. M. en stellen dat hij nog steeds strikte medische opvolging nodig heeft, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zij leggen hiervoor medische attesten voor dewelke werden opgesteld op respectievelijk 10.04.2015, 05.12.2016 en 17.02.2017. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het medisch attest dat werd opgesteld op 10.04.2015 reeds onderzocht werd in het kader van hun aanvraag art. 9ter d.d. 30.04.2015. Zoals reeds eerder vermeld, werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard op 27.05.2015 en bijgevolg wettigt dit medisch attest geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Verder blijkt uit de twee andere voorgelegde medische attesten van respectievelijk 05.12.2016 en 17.02.2017 niet dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen om alzo (eventueel) tijdelijk terug te keren om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers erkennen dat eerste verzoeker kan reizen, maar stellen dat hij niet gedurende een onbekend aantal maanden zonder adequate opvolging, behandeling en levertransplantatie in Rusland kan verblijven. De verwerende partij heeft niet in aanmerking genomen dat een dergelijke transplantatie niet in elk Russisch hospitaal kan worden gedaan, en dat het in Bryansk onmogelijk is. Zij verwijzen naar een tv-programma waaruit blijkt dat een meisje van twee naar België moest gaan voor een levertransplantatie. Bovendien kunnen verzoekers een dergelijke ingreep niet betalen, zo stellen zij, net zomin als de kosten die gepaard gaan met het geneesmiddel dat verzoeker moet nemen en waarvan de inname niet mag worden onderbroken.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers, zoals dat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, op 30 april 2015 een derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingediend op grond van de medische situatie van eerste verzoeker. Hoewel de weigeringsbeslissing die daarop was genomen werd vernietigd bij de Raad bij arrest nr. 199 784 van 15 februari 2018, blijkt inmiddels, op 22 juni 2018, een nieuwe beslissing te zijn genomen over deze aanvraag. De gemachtigde heeft, op grond van een advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 juni 2018, de aanvraag ongegrond verklaard en heeft onder meer vastgesteld dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft. In het voormelde advies heeft de ambtenaar-geneesheer, met toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet een onderzoek gedaan naar de mogelijkheden van en de (financiële) toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst. Ter zitting hierover bevraagd, stellen verzoekers dat zij kennis hebben van deze beslissing, maar dat zij hiertegen geen beroep hebben ingesteld. In die optiek tonen verzoekers dus niet aan dat de reeds in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beoordeelde actuele medische situatie van eerste verzoeker een buitengewone omstandigheid zou uitmaken omdat geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn.

Wat betreft verzoekers argument dat zij moeten vertrekken naar een land waar zij reeds sinds 9 jaar geen band meer mee hebben en waar zij geen werk en geen woning hebben, moet erop worden gewezen dat zij niet aantonen dat zij dat in het kader van hun aanvraag hebben aangevoerd, en zulks blijkt ook niet uit het administratief dossier. De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft verzoekers betoog dat hun kinderen niet met hen mee kunnen reizen omdat ze staatloos zijn; uit niets blijkt dat ze dit in het kader van hun aanvraag aan de verwerende partij te kennen hebben gegeven. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel stukken werden voorgelegd van de geboorte van de kinderen, en van het feit dat de oudste naar de kleuterschool gaat en de jongste werd ingeschreven in de dagopvang. Derhalve moet andermaal worden vastgesteld dat de verwerende partij niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de vermeende staatloosheid van de kinderen, argument dat thans voor de eerste keer in de huidige procedure aan de oppervlakte komt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die

bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verder tonen verzoekers niet aan dat de motivering over de situatie van de kinderen, die in België geboren zijn en hier in de kleuterschool of de dagopvang gaan, kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn.

Verzoekers stellen verder dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij hun in België uitgebouwde firma zullen verliezen indien zij moeten terugkeren naar Rusland. Echter, gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij hierover het volgende motiveerde:

“Tijdens hun asielpcedure waren betrokkenen tewerkgesteld. Ter staving leggen zij diverse arbeidscontracten van de periode 2010 – 2012 en de positieve beslissing tot aflevering van een arbeidskaart C voor. Op 16.05.2013 richtten betrokkenen de firma [...] op. Op basis hiervan vroegen betrokkenen op 03.06.2013 een beroepskaart aan. Aangezien betrokkenen op dat moment nog steeds in het bezit waren van een attest van immatriculatie werd hen een beroepskaart toegestaan. Deze beroepskaarten werd hen afgeleverd op 29.07.2013 en waren geldig tot 28.07.2014. Echter, deze beroepskaarten vermelden duidelijk: “De geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.”. Aangezien het attest van immatriculatie werd ingetrokken daar op 20.03.2015 aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers brengen tegen deze beoordeling geen concrete argumenten in. Het louter opnieuw verwijzen naar de activiteiten van hun Belgische firma volstaat niet om aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat, aangezien zij geen officiële toestemming meer hadden om betaalde arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied, dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

2.1.5. Samenvattend moet worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de elementen die zij in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf aan de verwerende partij ter kennis hadden gebracht onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn beoordeeld in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of dat de verwerende partij hierover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 8 EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid/ de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Rekening houdend met het feit dat de kinderen in het verleden en tot nu toe steeds hoofdzakelijk samen met hun moeder en vader in België verbleven zijn, dat de kinderen geen geldige Belgische verblijfsvergunning hebben en noch Russische nationaliteit, dat de kinderen bij negatieve beslissing van

DVZ alleen in België zonder ouders onbekende termijn moeten verblijven omdat omwille afwezigheid van geldige Belgisch en Russische documenten zij niet samen met ouders naar Rusland mogen gaan. Rekening houdend met leeftijd van de kinderen, dat zij hun moeder en vader iedere dag nodig hebben en alleen in België zonder ouders zou een te plotse onbegeleide wijziging in de leefwereld van het kind meebrengen.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Gelet op artikel 12 , § 7 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : '7/7 het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind".

In dit geval moet het belang van de kinderen in acht genomen worden betreffende hun rechten in België te verblijven samen met hun moeder en vader. Dat de kinderen hebben het recht om onafscheidelijk met hun moeder, vader en andere familieleden leven.

Gezien dat verzoekers geen woning, geen inkomsten in Rusland hebben en in geval als kinderen naar Rusland met de ouders zullen gaan zullen zij dakloos worden.

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen.

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie bijlage - 7 en 8). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: " Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt" (zie stuk - 7)

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 8).

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

«Dit is het geval wanneer familieleden gescheiden worden doordat een persoon uit het land wordt gezet of net het land niet binnen mag. Op die manier is er een schending van het recht op het gezinsleven.» (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland)

«Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op erbidiging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59) » (HvJ, 27 juni 2006, C-540/03, Parlement/Raad).

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Het uitgangspunt van het betoog van verzoekers is dat de kinderen, omwille van het feit dat zij staatloos zouden zijn, hun ouders niet zouden kunnen vergezellen naar Rusland en alleen in België zouden moeten achterblijven enerzijds, of dat, in het geval zij hun ouders toch zouden kunnen vergezellen, deze laatsten geen woning en geen inkomsten hebben in Rusland, en zij dus dakloos zouden worden.

Zoals dat hiervoor reeds werd gesteld, moet er op worden gewezen dat verzoekers deze elementen niet te berde hebben gebracht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. In die optiek hebben ze de verwerende partij dus niet uitgenodigd om zich hierover uit te spreken.

In de mate dat het betoog zou zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat deze zijn genomen nadat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers, die met deze aanvraag beoogden om hun verblijf in België te regulariseren en de verwerende partij ervan te weerhouden een terugkeerbesluit te nemen, hebben het klaarblijkelijk niet nodig of nuttig geacht om haar te wijzen op de bovenstaande elementen, niettegenstaande de verschillende actualisaties van de aanvraag tot en met 16 mei 2017. Nochtans, de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, als eerste kaap die moet worden genomen, omhelst het antwoord op de vraag of de aanvrager al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen. Verzoekers zelf hebben aldus verzuimd de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle elementen die volgens hen een terugkeer in de weg staan. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten over de voormelde elementen niet te hebben gemotiveerd in de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder is de Raad van oordeel dat met een verwijzing naar de fragmenten van mededelingen over de procedure tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit en hun standpunt dat zij hieraan niet (kunnen) voldoen, verzoekers niet aantonen dat hun kinderen, die mee vermeld staan op het bevel van de moeder, hen niet zouden kunnen vergezellen naar Rusland. Er is geen spoor van enige vraag die zou zijn gericht tot de bevoegde ambassade en die negatief zou zijn beantwoord, noch van enige procedure tot erkenning van de staatloosheid van de kinderen voor de familierechtbank. De Raad heeft niet de rechtsmacht om hierover te oordelen. Aangezien derhalve niet is aangetoond dat de kinderen hun ouders, die beiden wel de Russische nationaliteit hebben, niet zouden kunnen vergezellen naar Rusland, is evenmin aannemelijk gemaakt dat zij door de thans bestreden beslissingen zouden worden gescheiden van hun ouders en dat daardoor het hoger belang van de kinderen zou zijn geschonden.

Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoekers slechts beweren, maar op geen enkele wijze aantonen dat zij in Rusland geen inkomen zouden kunnen verwerven en er geen onderdak zouden kunnen vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder in het licht van het hoger belang van de kinderen, is niet aangetoond nu de twee premissen waarop het middel werd gebouwd niet zijn aangetoond.

Tot slot moet er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat het gezin definitief de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd, doch enkel een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen. In casu ligt immers een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in de weg staan. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.2.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS